

[Simonsen.]

slet ikke Tilfældet. Jeg har ikke sagt et Ord, der kan begrunde en saadan Opfattelse, men jeg har udtalt min Forundring over, at den ene af to Mænd, hvis Sager er ganske ensløbende, for saa vidt som de begge skælder offentlige Autoriteter ud for Bedrageri, tages af den højtærede Justitsminister meget rigtigt ved Vingebenet og sendes for Retten, medens den anden skal have Lov til at gaa fri, skønt hans Sag ogsaa er undersøgt ligesom den førstes Sag. Jeg kan ikke forstaa, at det er foreneligt med Upartiskhed og Konsekvens, at den ene kan faa Lov til stadig i forskellige Blade at beskyldte en Sagfører og en Embedsmand, for at have udøvet Bedrageri, medens den anden, som gør det samme — og jeg tror lige saa uberettiget — indklages for Retten og faar sin Straf. Jeg forstaaer ikke, at en Minister kan tage to saa forskellige Standpunkter i to ensartede Tilfælde, og det fremgaar jo tydeligt af Ministerens Udtalelser, at han ikke vilde behandle Tømremester P. Hansen i Aarhus paa samme Maade, som han fuldt berettiget behandlede Stockmar her i København paa.

Dernæst forstaaer jeg ikke, at Justitsministeren endelig holder paa, at den vedtagne Nedsættelse af Afgifterne for Automobilskilte skal foretages i to Tempi. Den højtærede Minister har foretaget første Tempo af Nedsættelsen, en delvis Nedsættelse, han har meddelt, at Resten af Nedsættelsen kommer i Løbet af et Aar, og hvor stor den vil blive. Han har alting paa det rene, kan nøjagtigt give Besked om, hvad der vil ske i Løbet af det kommende Aar i Retning af Nedsættelse; og dog foretages Nedsættelsen ikke straks; han nedsætter kun med Halvdelen. Nedsættelsen skal ske i to Tempi. Jeg synes, her er al mulig Anledning for Ministeren til at handle hurtigt og foretage den Nedsættelse, han ikke er i Tvivl om skal foretages, straks. Der er saa meget mere Grund dertil, som denne Ekstraordinært fuldstændig ulovligt er tillagt Politimestrene. Der er intet som helst, der bemyndiger Ministeren til at tage omtrent det dobbelte for Nummerplader og saa sige til Politimestrene: Vær saa god, Overskuddet er en Forøgelse til jer. Statsrevisionen har haft fat i Sagen og i en Skrivelse tilkendegivet Ministeren, at der ingen Lovhjemmel fandtes for en saadan Adfærd. Hvis ærede Medlemmer ønsker at konstatere Rigtigheden heraf, henviser jeg til Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet for 1926—27, Side 133, hvor Skrivelsen er aftrykt. Jeg synes, der er al mulig

Anledning til at handle straks og ikke sige: lad Politimestrene beholde denne ulovlige Udgift saa længe som muligt. Jeg mener, jeg er fuldt berettiget til at sige, at det er en overdreven Velvillie og Ømhed overfor de store, overfor Embedsmændene, af Justitsministeren, som jo ellers benytter Lejligheden til at skære ned paa de smaa i størst muligt Omfang.

Jeg tillod mig at rette en Henvendelse til den højtærede Forsvarsminister angaaende den Behandling, som det kvindelige Tyende paa Militærhospitalet har været udsat for. Det forbavser mig, at den højtærede Minister fuldstændig afviste denne Besværing, thi det er en ganske uforansvarlig Behandling, Ministeren har givet disse arbejdende Kvinder. Ministeren var tilsyneladende meget ivrig efter at lægge Ansvar, eller i hvert Fald en Del af det, over paa sin Forgænger, min Partifælle, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen. Han synes ikke selv at have synderlig Lyst til at paatage sig Ansvar for den uberettigede Lønnedskæring og Forringelse af Militærhospitalets Tjenestepigers Kaar. Nu skulde man synes, at det kunde være ligegyldigt, hvorfra Uretten stammede, naar den er til Stede; og det mener jeg den er. Men dernæst er det ganske uberettiget af den højtærede Minister at ville lægge Ansvar for det passerende over paa sin Forgænger, hvilket jeg ganske kort skal tillade mig at dokumentere. Ved Marinehospitalets Overflytning til Militærhospitalet blev de 16 af de arbejdende Kvinder vist ud, fordi der ikke var Værelser til dem paa Hospitalet, og Ministeren gav Ordre til, at de skulde have 12 Kr. til at leje Værelser for. Det kan de imidlertid ikke faa et møbleret Værelse med Seng, Lys og Varme for, et Værelse, som saadan en arbejdende Kvinde kan være tjent med; det er klart. Nu vil Ministeren paastaa, at dette Beløb, de 12 Kr., er fastsat af hans Forgænger. Det eneste rigtige heri er, at Ministerens Forgænger, altsaa det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, har sanktioneret et Lønregulativ for Militærhospitalet og Marinehospitalet. Dette Lønregulativ blev, før det blev underskrevet og sanktioneret, tilstillet Kvindeligt Arbejderforbund med Forespørgsel, om det havde noget at indvende imod, at Lønnen blev fastsat paa den Maade, som Ministeriet var sindet at gøre, og saa blev der meddelt, paa hvilken Maade dette var. Kvindeligt Arbejderforbund fremsatte ikke nogen Indvending. Det tiltraadte altsaa det Regulativ, som Forsvarsministerens Forgænger stadfæstede. Dette Regulativ bestemte, at